

[Axel Dam.]
 personlige Frihed og Selvbestemmelsesret. Vi kan godt se, at Loven ingenlunde er fuldkommen, den var jo ogsaa et første Forsøg, men naar der er rettet saa skarp Kritik mod den, som der er, finder jeg det ogsaa rimeligt, at den gøres til Genstand for en grundig Undersøgelse og Omarbejdelse, og dette vil vi gerne være med til. Hidtil har jeg for øvrigt ikke hørt anden Kritik af den end den, der bestaar i visse Fraser, som f. Eks. at Loven kaldes Tugthusloven, og at den kaldes en Klasselov. Med Hensyn til dette sidste Udtryk vil jeg bemærke, at enhver strafferetlig Bestemmelse for saa vidt er en Klasselov, som den kun er rettet mod den Klasse Mennesker, der vil begaa de Ting, der er Tale om; en Straffebestemmelse mod Tyveri er rettet mod den Klasse Mennesker, som kaldes Tyve.

Derefter er der en Sag, jeg gerne vil fremdrage paa et forurettet Erhvervs Vegne — jeg har før kaldt Restauratørstanden forurettet paa Grund af den Skat, som ensidigt rammer dette Erhverv. Nu findes der et justitsministerielt Cirkulære af 20. December 1927 angaaende Retten til at opføre Musik paa Restauranter, og det fortolkes saaledes, at Politimyndigheden kan fratage en Restauratør Bevillingen til at have Musik, saafremt han kommer i Ristance med sin Betaling til det Selskab, han har kontraheret med, det saakaldte Koda. Hvis dette er rigtigt, staar dette private Selskab langt stærkere overfor sine Kreditorer, end selve Staten gør det, naar det drejer sig om Indkassering af Skat, f. Eks. Restaurations-skatten, idet Staten maa gaa den sædvanlige civilretlige Vej for at faa Pengene inddrevet, medens Politiet altsaa her kan bruge et Magtmiddel som Fratagelse af Retten for Restauratøren til at opføre Musik.

Af den Musik, der spilles paa Restauranterne, antages Halvdelen at være afgiftsfri, men det har ikke været muligt, siger Restauratørerne, at faa Oplysning om, hvilken Musik de har Lov til at spille vederlagsfrit. Jeg synes ikke, man kan afvise deres Ønske om at faa dette fastslaaet ved en autentisk Fortolkning. Hensigten med Cirkulæret har vel ikke været at give et privat Foretagende som Koda den førømtalte Rettighed uden samtidig at paalægge det Pligt til at lade deres Kunder vide, hvad de faar for den Afgift, de tvinges til at betale. Endelig ønsker Restauratørerne ogsaa trukket skarpere Linier for Samarbejdet mellem Politimyndighederne og dette Selskab.

Jeg skal tillade mig at formulere Ønskerne i følgende tre Spørgsmaal:

1. Billiger den højtærede Justitsminister, at Justitsminister Rytters Cirkulære af 20. December 1927 af Politidirektøren fortolkes saaledes, at Politiet har Pligt til at fratage en Restauratør, der har indgaaet Overenskomst med Koda, hans Musikbevilling, naar vedkommende Restauratør paa Grund af økonomiske Vanskeligheder ikke ser sig i Stand til at overholde Overenskomsten? Vil den højtærede Justitsminister fastslaa, at Spørgsmaalet om Afgiftens Inddrivelse er et civilretligt Spørgsmaal?

2. Vil den højtærede Justitsminister foranledige, at Koda opfylder Restauratørernes Krav om, at det oplyses, hvilken Musik der er afgiftspligtig? Vil Justitsministeren fastslaa, at en Restauratør, der paa Grund af saadan manglende Oplysning fra Koda ved en Fejltagelse en eller flere Gange kommer til at benytte en koda-beskyttet Melodi, ikke rammes af Cirkulærets Bestemmelser om Fratagelse af Musikbevilling?

3. Vil Justitsministeren foranledige en skarpere Afgrænsning af Kodas Samarbejde med Politiet, saaledes at Sammenblanding af offentlige og private Interesser undgaas?

Efter at jeg har stillet disse Spørgsmaal, skal jeg til Slut udtale et Par Ønsker for min egen Regning. Jeg kunde ønske, at Talefriheden her i Rigsdagen blev udvidet saaledes, at man ogsaa havde Lov til at bruge visse skarpe Udtryk i principielle Spørgsmaal, naar man virkelig har den Overbevisning, at de udtrykker den Mening, man ønsker fremført i den paagældende Sag.

Om det er taktisk klogt i alt for stor Udstrækning at benytte saadanne Udtryk! — jeg tror det ikke og søger at undgaa det, bl. a. fordi det ofte opfattes, som om man ikke mener det alvorligt, naar man bruger saadanne grimme Udtryk som Tyveri og Plyndring. Derimod er der vist ikke nogen, der tvivler om, at jeg mente det alvorligt, da jeg om Finansloven sagde, at vi ikke kan anerkende som retskaffen og moralsk den Maade, hvorpaa Pengene kommer ind. Der er vist ingen, der vil opfatte det som en behagelig Spøg, og hvis man vil spørge, hvad det hedder oversat til simpelt og kort Dansk, kan man jo ikke være i Tvivl om Svaret.

Mange Forfattere bruger jo ogsaa stærke Udtryk, Proudhon siger, at Ejendom er Tyveri, ganske vist en selvmodsigende Sætning; den gamle Politiker Bastiat gør det idelig og beklager sig over, at Folk ikke